

There are no translations available.

Úterý 9. dubna. Den "D". Začíná výprava žáků čtvrté třídy na dopravní hřiště. Dnes se nejede za zábavou či za nezávazným učením. Dnes půjde takřka o všechno – půjde o „řidičák" na jízdní kolo!

Děti byly připravené, trénovaly předem dopravní předpisy s paní učitelkou Krestovou.

Závažnost nadcházejících hodin si brzy uvědomil i řidič autobusu, když mu děti „pomáhaly“ s určováním dopravních značek. Hned věděl, že má dát přednost v jízdě, či si mohl oddechnout, když mu bylo sděleno, že se právě pohybuje po hlavní silnici. Byl pod přísnou kontrolou, zda správně zastavil na „stopce" a jestli se právě nesnaží vjet do jednosměrné ulice. Dle žáků všechny požadavky po cestě zdárně splnil a proto mu ani žádné z dětí nechtělo odejmut řídičský průkaz.

Pan řidič si pak mohl zaslouženě odpočinout a děti se naopak pustily do práce. Nejprve si v učebně krátce zopakovaly vědomosti. Následoval test a poté si děti vzaly jízdní kola a byly podrobeny praktickým zkouškám. Napjaté výrazy svědčily o tom, že děti berou dopravní testování velmi vážně.

Instruktoři na závěr vyhodnotili průběh dne, pochválili snahu i znalosti, udělili další cenné rady a kladli dětem na srdce, ať na silnicích dbají na svou bezpečnost. Pan učitel obdržel podepsané „řidičáky", které měl patřičně vyplnit a rozdat absolventům.

A hurá zpátky do autobusu. Řidič na různé dotazy příliš nereagoval, pravděpodobně se na zpáteční cestu vybavil špunty do uší. Pozornost dětí se obrátila na pana učitele. Otázka: „A kdy už ten řidičák dostaneme?“ postupně zazněla v autobuse celkem 38x.

Druhý den ráno interpelace pokračovaly. A konečně! Děti držely své „řidičáky“ v rukách se stejnou hrdostí, s jakou olympionik přebírá zlatou medaili.